

עפ"ת 41819/05/22 - משה אליהו נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 41819-05-22 אליהו נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 52123224272

בפני כבוד השופט עמית יורם צלקובניק
מערער משה אליהו
נגד
משיבה מדינת ישראל
המערער על ידי עו"ד בוריס קוסנוביץ
המשיבה על ידי עו"ד נדב אוחנה

פסק דין

בפני ערעור כנגד החלטת בית המשפט השלום לתעבורה בפתח תקווה (כב' השופטת הבכירה א' וישקין) בהמ"ש 10534-03-22 מיום 25.4.22 לפיה נדחתה בקשת המערער מיום 27.3.22 להארכת מועד להישפט הנוגעת להודעת תשלום קנס שעניינה שימוש בטלפון נייד שלא באמצעות דיבורית בעת נהיגה ביום 15.10.20.

המבקש טען כי השוטר שעכבו אמר לו שהדוח ישלח אליו בדואר; הדוח לא התקבל, והמערער הופתע לקבל "דרישה לתשלום חוב" הנוגעת לקנס בגין הדוח, שנשלחה אליו מהמרכז לגביית קנסות ביום 18.3.21 (דרישת החוב צורפה לבקשה). המערער פנה למפנ"א ביום 2.6.21 בבקשה להישפט, אולם פנייתו נדחתה בשל האיחור בהגשתה (צורפה תגובת מפנ"א מיום 4.6.21). המערער טען בנוסף כי הוא כופר בביצוע העבירה, ומבקש לקבל יומו בבית המשפט.

בתגובת המשיבה מיום 24.4.22 צוין כי הודעת תשלום הקנס נשלחה למערער בדואר רשום ביום 19.10.20 וחזרה בציון "לא נדרש".

בהחלטת בית משפט קמא נקבע כי המערער לא טרח לקבל את דבר הדואר, ומשהוחזר לשולח אין עליו להלין, אלא על עצמו, ולא הוצג כל טעם מדוע לא פנה המערער במועד בבקשה להישפט.

בהודעת הערעור בה צרף ב"כ המערער את אישור המסירה לראשונה, נטען כי האישור אינו "ערוך כדין", ולא מצוין בו "תאריך מסירה". עוד נטען כי המערער פעל בתום לב, מיד כאשר נודע לו אודות קיומו של הדוח, וכי הוא כופר בביצוע העבירה.

לא ראיתי מקום לקבלת הערעור.

משלוח הודעת תשלום הקנס בדואר רשום בצירוף אישור מסירה לפיו דבר הדואר "לא נדרש", ובחלוף 15 ימים ממועד שליחת הדואר הרשום, מעלה קיומה של חזקת מסירה על פי תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974; על המערער, המבקש להראות כי הודעת תשלום הקנס לא התקבלה בכתובתו, להמציא ממצאי בירור בדואר, דבר שלא נעשה על ידי המערער, ואציין כי אי מלוי מלוא הפרטים באישור המסירה, אינו מונע עריכת בירור מעין זה, כאשר פרטי הדואר הרשום מצויינים באישור המסירה, ואף עולה מועד ההחזרה (1.12).

על פי הוראת סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי, תשמ"ב-1982, ניתן להאריך מועד להגשת בקשה להישפט, אם שוכנע בית המשפט כי **"הבקשה לא הוגשה במועד בשל סיבות שלא היו תלויות במבקש ושמועו ממנו להגישה במועד והיא הוגשה מיד לאחר שהוסרה המניעה"** (סעיף 229(ה)). נסיבות אלה אינן מתקיימות בפנינו.

המערער ידע על ייחוס העבירה במועד ביצועה, ועל כך שנרשם דוח שישלח אליו בדואר, וגם לפי גירסתו נודע לו על קיומו של הדוח בעקבות משלוח מכתב דרישת החוב, היינו לאחר שכבר נוצרה תוספת פיגורים משחלף המועד לתשלום הקנס. למערער לא אצה הדרך, נוכח פנייתו למפנ"א רק בחודש יוני 21, וגם לאחר שהתקבלה תשובת מפנ"א, פנה לבית המשפט בבקשה להאריך המועד, רק בחודש מרס 22, בחלוף 8 חדשים נוספים, ללא מתן הסבר מניח את הדעת לפשר השתהות זאת, ובלא להצביע על סיבות שלא היו תלויות בו לאיחור הניכר בהגשת הבקשה, קרוב לשנה ומחצה לאחר מועד העבירה.

בנסיבות אלה אין להיעתר להגשת בקשת ההארכה להישפט בעבירת קנס, המותנית בלוח זמנים שרירותי עליו החליט המערער, בחריגה רבתי מסד הזמנים הקבוע בסעיף 229 לחוק סדר הדין הפלילי, ותוך פגיעה נלווית בסופיות וביעילות הדין.

לבסוף אציין כי לא הושמעו טענות קונקרטיות לגופה של עבירה, ואין די בכפירה כללית. הדוח שהוצג מפרט את נסיבות החזקת הטלפון, ואף צוינה בו תגובת המערער: "עניתי לשיחה שנכנס לי", המאשרת כשלעצמה את השימוש בטלפון הנייד.

בנסיבות אלה - הערעור נדחה.

המזכירות תעביר פסק הדין לידי הצדדים.

ניתן היום, א' תמוז תשפ"ב, 30 יוני 2022, בהעדר הצדדים.